

**TILSYNSUTVALGET
FOR DOMMERE**

**KLAGE FRA A PÅ FORHENVÆRENDE DOMMERFULLMEKTIG B, X
TINGRETT. SAK NR 80/05.**

Tilsynsutvalget for dommere har i møte 14. november 2005 truffet vedtak i ovennevnte sak.

Vedtaket er truffet av følgende medlemmer: Anne Lise Rønneberg, leder, Halvor Kjølstad, Trine Buttingsrud Mathiesen, Wenche Frogn Sellæg og Eva Nygaard Ottesen. Sistnevnte møtte for Jon Høyland, som hadde forfall.

Ved brev av 28. juni 2005 har A inngitt klage på dommerfullmektig B ved X tingrett. Ved brev av 26. august 2005 har Tilsynsutvalgets sekretariat varslet A om at klagen vurderes avvist, idet den synes å gjelde forhold som kan overprøves ved rettsmidler, noe som det faller utenfor utvalgets myndighet å vurdere. A har ved telefaks mottatt 1. september 2005 fremsatt supplerende bemerkninger til klagen. Etter at sorenskriver C ved X tingrett ved brev av 2. september 2005 avga uttalelse, har utvalget likevel valgt å fremme saken til behandling. Før man så rakk å anmode dommerfullmektig B om uttalelse, innkam hans redegjørelse ved brev av 12. september 2005. A har fremsatt ytterligere bemerkninger til klagen ved brev av 19. september 2005.

Klagen gjelder dommerfullmektig B's behandling av en husleiesak ved X tingrett, der A var part. A opptrådte under hovedforhandlingen som selvprosederende. Dommerfullmektigen er pr i dag ikke lenger ansatt ved embetet.

Klager - A - har i hovedsak vist til følgende:

Han var ikke klar over at motparten stilte med advokat før hovedforhandlingen startet. Selv hadde han gjort det klart at han ikke ville stille med advokat. På motpartens side var tre personer til stede under hovedforhandlingen, mens han selv var alene. Til tross for at han på forhånd godtok å betale halvparten av motpartens saksomkostninger, ble han likevel ilagt hele beløpet. Videre ble saken sannsynligvis ført med prosessfeil. Han fikk heller ikke medhold i noen av sine krav, og opplevde at dommeren var på motpartens side.

Videre har han redegjort for sine innvendinger mot dommerens faktiske og juridiske vurderinger i saken.

I klageskrivet av 28. juni 2005 har han blant annet uttalt følgende:

”Etter hovedforhandlingene var slutt sa dommeren at jeg måtte dra hjem å vaske takene. Det ser jeg som et hån fra dommeren. Jeg synes at dommeren oppførte seg partisk.”

Det vises også til tre klagebrev han har sendt X tingrett. Dommerfullmektig B svarte selv på ett av brevene. For øvrig har han ikke mottatt svar fra tingretten.

I brev av 1. september 2005 har han fremsatt ønske om å få saken behandlet av en annen dommer, samt redegjort nærmere for hvilke sider ved den avsatte rettsavgjørelse han er uenig i.

I bemerkningene av 19. september 2005 har A redegjort for hvilken kontakt han har hatt med tingretten. Han benekter blant annet å ha hatt ukentlig kontakt med B. Videre fastholder han sin anførsel i klagen vedrørende saksomkostningsspørsmålet.

For øvrig anføres blant annet følgende:

”Fortsatt mener jeg at dommen ikke er rettferdig og at det ikke er tatt hensyn til vedlegg og mine uttalelser. Jeg mener jeg er blitt overkjørt av rettsvesenet og at en så enkel sak er blitt så omfattende.”

Innklagede – B - har i hovedsak vist til følgende:

Fra A tok kontakt med domstolen første gang, kontaktet han tingretten ukentlig, i perioder daglig, både pr telefon og ved personlig fremmøte. På denne bakgrunn var det ikke uventet at kontakten fortsatte etter at avgjørelsens resultat gikk A imot.

Han oppfattet ikke A's henvendelser som noen klage på hans behandling av saken. Brevene inneholdt i det vesentlige argumenter om sakens materielle side. Brevet av 4. mai 2005 oppfattet han som forsøk på en anke. Brevet ble besvart 9. mai 2005. I brevet av 30. mai 2005 opplyste A at han hadde konferert med advokat om anke, og han gikk derfor ut fra at det ikke var behov for ytterligere hjelp før ankefristens utløp. På grunn av stort arbeidspress den siste tiden som dommerfullmektig, ble ikke det siste brevet besvart før ultimo juni eller primo juli. Ytterligere to henvendelser fra A ble samtidig besvart.

A's henvendelser var nokså tvetydige, og han ber om unnskyldning for at han ikke oppfattet dem som en klage fremsatt mot hans person. Denne skulle i så fall vært behandlet av en annen dommer ved embetet.

At motparten stilte med advokat kan han som dommer ikke bebreides for. På grunn av at A var selvprosederende, stilte han som dommer nødvendige spørsmål og hjalp han med å komme frem med alt han hadde å si.

Saksomkostningsspørsmålet ble behandlet på vanlig måte, og begge parter fikk anledning til å kommentere spørsmålet ved forhandlingenes slutt. Anførselen om at rettsmøtet gikk med til andre ting enn å behandle kravet om husleie i oppsigelsestiden, ses som et uttrykk for at A ikke klarte å følge med i hva som foregikk.

Embetsleder – sorenskriver C – har i hovedsak vist til følgende:

Han var ukjent med at A hadde fremsatt klage adressert til tingretten som sådan. Brevene fra klager ble lagt til vedkommende dommer som hadde saken og behandlet videre av denne, uten at embetsleder ble underrettet. Saken har avdekket en rutinesvakhet ved embetet. I et nytt kontorrundskriv er det nå fastsatt at alle henvendelser som har det minste innslag av klage på en ansatt eller dommer, skal forelegges embetsleder.

Tilsynsutvalget for dommere ser slik på saken:

Tilsynsutvalget legger til grunn at saken er klar for realitetsbehandling. Slik saken er opplyst, finner utvalget det åpenbart unødvendig å høre partenes muntlige forklaringer, jf domstoloven § 238 andre ledd, andre setning. Ingen av partene har bedt om dette.

Generelt bemerkes at Tilsynsutvalget for dommere kan treffe vedtak om disiplinærtiltak dersom en dommer forsettlig eller uaktsomt overtrer de plikter som stillingen medfører, eller for øvrig opptrer i strid med god dommerskikk, jf domstoloven § 236 første ledd. Dette krever med andre ord at dommeren kan bebreides.

Imidlertid gjelder det visse unntak fra denne myndigheten. Et viktig unntak er bestemmelsen i domstoloven § 236 fjerde ledd, som sier at utvalget ikke kan "vurdere forhold som kan overprøves etter reglene i rettspleielovgivningen for øvrig". Dette betyr at dersom et forhold kan brukes som grunnlag for kjæremål eller anke til høyere domstol, kan Tilsynsutvalget ikke prøve dette. Det er uten betydning om kjæremåls- eller ankeadgangen er benyttet eller ikke.

Klagen i nærværende sak gjelder i hovedsak misnøye med rettens avgjørelse. Så langt må klagen avvises, jf ovenfor.

For øvrig synes det å være på det rene at klageren har rettet svært mange henvendelser til embetet. Det er den konkrete saken som hele tiden har vært gjenstand for hans spørsmål og henvendelser, og det er liten tvil om at han er svært misfornøyd med rettens saksbehandling og avgjørelse hva realiteten angår. Tilsynsutvalget vil ikke se bort fra at dette kan ha medvirket til at dommerfullmektigen ikke har oppfattet en av henvendelsene som en klage som burde vært forelagt for sorenskriveren. I alle fall finner utvalget det ikke godtgjort at dommerfullmektigen kan bebreides dette på en måte som skulle gi grunnlag for disiplinærreaksjon.

Avslutningsvis bemerker utvalget at B i sin uttalelse har rettet kritikk mot utvalgets saksbehandling, der han påpeker at han ikke uttrykkelig ble bedt om uttalelse. Denne kritikken må bero på en misforståelse. Da klagesaksbehandlingen ble innledet, var det utvalgets/sekretariatets oppfatning at klagen i sin helhet lå an til avvising. I slike tilfelle er det fast rutine at vedkommende dommer orienteres ved gjenpart av avvigningsvarselet til klageren, men uten å belastes med noen anmodning om kommentar. Det var først etter at man mottok embetsleders uttalelse, at man fant å ville ta saken delvis under realitetsbehandling. Innen sekretariatet rakk å forelegge saken for B, hadde han allerede avgitt uttalelse på grunnlag av den orienteringen han innledningsvis hadde fått.

Tilsynsutvalget for dommere har etter dette fattet slikt enstemmig
vedtak:

1. Klagen avvises så langt den gjelder misnøye med rettens avgjørelser.
2. Det foreligger ikke grunnlag for disiplinærtiltak mot forhenværende dommerfullmektig B.

* * * * *

Tilsynsutvalgets vedtak kan ikke påklages etter forvaltningslovens regler. Partene i saken kan bringe vedtaket inn for tingretten ved søksmål. Søksmålsfristen er to måneder etter at partene ble underrettet om vedtaket. Det vises nærmere til domstoloven § 239.

Kopi av dette vedtak sendes embetsleder i X tingrett til orientering.